

lem som fungerende Finansminister i Maj Maaned tog Bestemmelse om dette Udlaan. Den Gang troede det ærede Medlem efter sine egne Udtalelser her, at Præcedens for et saadant Laan var der ikke. Det var der saamænd heller ikke, og det, som det ærede Medlem har anført, kan paa ingen Maade være analogt med dette, at Staten udbetaler $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for at hjælpe ude paa Pengemarkedet en Institution, som antages at være noget i Forlegenhed.

Det ærede Medlem paastaar, at der var *rum*, og det et politisk *rum*, mod Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Denne Paastand er fuldkommen urigtig, og jeg benægter den paa det bestemteste. Det er muligt, at man var begyndt at tage lidt Penge ud af den sjællandske Bondestands Sparekasse, men det var ikke af politiske Grunde, og jeg tror ikke, at det paa nogen som helst Maade havde antaget et Omfang, der kunde kaldes for et *rum*. Det er jo rimeligt nok, at den stærke Mistanke, som i saa mange Menneskers Øjne hvilede paa Alberti, har foranlediget, at en og anden har kunnet tage sine Penge helt eller delvis ud af Sparekassen. Men nogen som helst politisk Opfattelse laa der sikkert ikke til Grund derfor. Det er den stadige Indblanding af Politik som Motiv til at kunne gøre hvad som helst for at tjene Alberti.

Men at gaa hen og yde et saadent Laan hemmeligt for at hjælpe en Pengeinstitution ude paa Pengemarkedet, det er skam fuldstændig uden Præcedens. Det maatte jo være Nationalbankens eller Bankernes Sag i det hele taget at forsyne et Pengeinstitut, der er i øjeblikkelig Forlegenhed, med de Kontanter, det behøver. Statskassen kan i Sandhed ikke paatage sig at være den ledende Bank, og naar Finansministeren gaar saa vidt, at han gør sig til ledende Bankchef i Landet og giver sig til at gribe ind i Pengemarkedets Forhold, er han kommen ganske udenfor sin statslige Kompetence, og det var den da fungerende Finansminister ved det Skridt, han her foretog sig. Jeg tror, det var naturligt nu at vedtage en Lovregel gennem en Anmærkning her paa Finansloven, som hindrer, at saadant noget gentager sig. Naar vi saa senere ville have denne Sag ordnet ved særlig Lov, er der ikke det mindste i Vejen for, at det kan gøres ved Regeringens Initiativ.

Det ærede Medlem sagde om den Kritik, jeg havde fremsat af Sparekassen, at det kendte det ærede Medlem ikke noget til, han kendte ikke Sparekassens Forhold,

dem burde Bestyrelsen have kendt. Ja, men naar det ærede Medlem ikke kender noget til Sparekassens Forhold, burde han som fungerende Finansminister ikke have laant den $1\frac{1}{2}$ Mill. paa den ekstraordinære Maade mod Sikkerhed. Det ærede Medlem sagde: Jeg forlangte ikke Kreditforeningsobligationer, for der blev sagt til mig, at de skulde anvendes, naar der kom et eventuelt *rum*. Men naar der laa $9\frac{1}{2}$ Mill. i Kreditforeningsobligationer, maatte dog nogle af dem kunne være anvendte til Pantsætning overfor Staten, naar der krævedes Sikkerhed. Vi ere nu klare over, at den Sikkerhed, der blev stillet, er værdiløs, for den er af en saadan Beskaffenhed, at Staten ikke paa nogen Maade kan være bekendt at gøre sig fyldestgjort ad de Veje, der i selve Dokumentet anvises, nemlig Bortsalg ved Auktion. Men, siger det ærede Medlem saa videre, jeg krævede Sikkerhed, fordi Sparekassen ikke havde nogen Aktiekapital. Men enten er Sparekassen solid, og saa kunde det ærede Medlem som fungerende Finansminister have indsat de $1\frac{1}{2}$ Mill. i Sparekassen, ligesom der tidligere indestod $\frac{1}{2}$ Mill., eller ogsaa er den usolid i den daværende fungerende Finansministers Øjne, og saa burde han ikke have laant de $1\frac{1}{2}$ Mill. mod Pant i Panteobligationer. Og for øvrigt er der i Den sjællandske Bondestands Sparekasse en Institution, som i ikke ringe Grad remplacerer Aktiekapitalen, nemlig Tillidsmændene.

Det ærede Medlem omtalte nogle Ytringer, der havde staaet i Pressen, og omtalte dem som grove Usandheder. Jeg maa sige, at jeg var noget forbavset over, hvad der kom, efter at det ærede Medlem havde brugt Betegnelsen: grove Usandheder. Det forekommer mig, at den Indignation, som det ærede Medlem her lagde for Dagen, og de Udtryk, han brugte, aldeles ikke dække Virkeligheden. Det, man havde gjort i disse Udtryk i Pressen, var nærmest det, at man havde draget Konsekvensen af, hvad der formelt var foregaaet, og saa var de brugte Betegnelser i alt væsentligt rigtige.

Jeg maa meget forbavses over, at det ærede Medlem nu viser sig at være en Mand, der er paa Flugt fra Ansvar. I Maj Maaned, da dette Laan skulde stiftes, var det ærede Medlem, som den Gang var Konseilspræsident og fungerende Finansminister, en Mand, der turde tage Ansvar paa sig. Da Statsgældsdirektør Andersen den Gang advarede det ærede Medlem mod at laane Sparekassen disse $1\frac{1}{2}$ Mill.,